

Az új szövetség szellemében élni

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: János 5:24; Róma 3:24-25; 2Korinthus 5:21; 1János 1:4; 4:16; Jelenések 2:11; 20:6, 14; 21:8

„...én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek” (Jn 10:10, ÚRK).

A negyedévi tanulmányunkban a szövetséggel foglalkoztunk, amiben (lehamozva a legegyszerűbb, legtisztább formájáig) Isten alapvetően kijelenti: *Így foglak megmenteni a bűntől, és kész.*

A végkifejlet, a szövetségi ígélet nagy fináléja természetesen az örök élet az újjáteremtett földön, de nem kell addig várnunk, már ma is élvezhetjük a szövetség áldásait. Az Úr törődik az életünkkel *most*, a legjobbat akarja számunkra *most*. Az Ő szövetsége nem olyan megállapodás, amelynek értelmében ezt és ezt és ezt megteszed, majd később, valamikor igen soká megkapod a jutalmad. A jutalmak, az ajándékok áldások, amelyeket már itt és most élvezhet, aki hit által belép a szövetségi kapcsolatba.

Az e heti tanulmányunkban, a szövetséggel foglalkozó sorozatunk utolsó részében a szövetség néhány azonnali áldását tekintjük át, ígéreteket, amelyek Istennek a szívünkre hulló kegyelméből jönnek, mert meghalljuk a kopogását és kinyitjuk az ajtót. Természetesen több áldás is van annál, mint amennyivel ezen a héten foglalkozhatunk. Ám ez még csak a kezdet, annak a kezdete, ami valóban soha nem ér majd véget.

HETI ÁTTEKINTÉS: Miért örülhetünk? Milyen alapon tarthatunk igényt erre az ígéretre? Mi miatt szabadíthat fel a szövetség a bűntehertől? Mit jelent az új szív?

ÖRÖM

„És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen” (1Jn 1:4).

Nézzük meg, hogy mit írt itt János! Néhány egyszerű szóval azt fejezte ki, ami nekünk mint szövetséges népnek az egyik nagy előnyünk – mégpedig az öröm ígérete.

A keresztényeket gyakran arra figyelmeztetik, hogy ne menjenek az érzéseik után, a hit nem érzés, túl kell látnunk az érzéseinken, és mindez igaz is. Ugyanakkor azonban nem lennénk emberek érzések, érzelmek, hangulatok nélkül. Nem tagadhatjuk az érzéseinket, de meg kell értenünk, a megfelelő helyen kell kezelni azokat, amennyire lehetséges, kontrollálva. Az érzések megtagadása viszont emberi létünk tagadását jelentené (akár mondhatnánk azt is egy körnek, hogy ne legyen kerek). Amint tehát ez a vers is mondja, nemcsak kell, hogy legyenek érzéseink (ebben az esetben az öröm), hanem azok teljességét is tapasztalunk kell. Aligha hangzik ez úgy, mintha az érzéseinket meg kellene tagadnunk, ugye?

Olvassuk el 1Jn 1:4 szövegkörnyezetét, a fejezet kezdetétől! Miről írt János az első keresztényeknek, ami a reményei szerint teljessé teheti az örömüket? Miért kell belőlünk is örömet kíváltania ennek?

János a tizenkét tanítvány egyikeként csaknem a legelejétől kezdve tanúja volt Krisztus három és fél éves szolgálatának, a legfantasztikusabb eseményeknek (ott volt a keresztnél, a Gecsemánében, a megdicsőülés hegyén is). Szemtanúként valóban joggal szólhatott erről a témáról.

Figyeljük meg azt is, hogy nem önmagát emeli ki, hanem azt hangsúlyozza, amit Jézus tett a tanítványokért, akik így már nemcsak egymással, hanem Istennel is közösségben lehettek. Jézus utat nyitott számunkra, hogy mi is közeli kapcsolatba léphessünk vele. Ennek a közösségnek, kapcsolatnak az egyik következménye az öröm. János azt akarta, hogy a keresztények tudják: amit Jézusról hallottak, az igaz (hiszen ő látta, hallotta és meg is érintette). Így ők is örömmel teljes kapcsolatba léphetnek a mennyei Atyával, aki szereti őket és Fia által önmagát adta értük.

Bizonyos értelemben János a személyes bizonyoságtételét mondja itt el. És mi a te bizonyoságtételed, személyes tapasztalatod a Jézussal való kapcsolatodról? Mit mondhatsz el, ami miatt valaki jobban örülhet az Úrban? Erre törekedett János is.

BŰNTEHERTŐL SZABADON

„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint” (Róm 8:1).

Egy fiatal nőt brutális kegyetlenséggel meggyilkoltak, az elkövetőt nem találták. A rendőrök csapdát akartak állítani, ezért egy lehallgató készüléket rejtettek a nő sírjába. Hónapokkal később egy este egy fiatal férfi ment a sírhoz, zokogva térdre esett, úgy könyörgött a nő bocsánataért. A szavait lehallgató rendőrök természetesen letartóztatták a bűncselekmény elkövetése miatt.

Mi hajtotta a férfit a sírhoz? A bűntudat, mi más?

Természetesen mi soha nem követtünk el olyan szörnyűséget (remélhetőleg), mint ez a fiatalember, de mindannyian bűnösök vagyunk, mindannyian tettünk valamit, amit szégyellünk, amit szeretnénk visszafordítani.

Hála Jézusnak és az új szövetség vérének, egyikünknek sem kell a bűn stigmájával élni! A mai bibliavers értelmében Isten nem kárhoztat bennünket többé. A legfőbb Bíró olyannak tekint minket, mintha nem követtük volna el azokat a dolgokat, amelyek bűntudatot váltanak ki belőlünk.

Hogyan világítanak rá a következő versek Róm 8:1 értelmére? Jn 5:24; Róm 3:24-25; 2Kor 5:21

Az Úrral való szövetséges élet egyik nagy ígérete, hogy nem kell többé a bűntudat súlya alatt maradnunk. A szövetség vére miatt Isten leveheti rólunk a bűnterhet, rólunk, akik eldöntöttük, hogy szövetségi kapcsolatba lépünk vele; akik eldöntöttük, hogy a hit, a megtérés és az engedelmesség feltételeihez tartjuk magunkat. Amikor Sátán azt akarja a fülünkbe súgni, hogy gonoszok, rosszak vagyunk, túl nagyok a bűneink ahhoz, hogy Isten elfogadjon, mi is folyamodhathunk ahhoz, amit Jézus tett a pusztai megkísértésekor: idézhetjük a Szentírást. Az egyik legjobb idézet ilyenkor Róm 8:1. Ez nem jelenti azt, hogy tagadnánk a bűn valóságát az életünkben. Viszont az Úrral való szövetségi kapcsolatunk miatt nem kell többé a bűn kárhoztatása alatt élnünk. Jézus megfizette értünk a büntetést, most pedig az Atya színe előtt állva könyörög értünk, a saját vérét, a saját igazságát mutatja fel a mi bűneink helyett.

Mit változtat már most az életünkön az, hogy az Úr megbocsátott nekünk, bármilyen bűnt követtünk is el? Ennek fényében hogyan tudunk jobban viszonyulni azokhoz, akik vétettek ellenünk?

ÚJ SZÖVETSÉG

„Hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy eképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig” (Ef 3:17-19).

Amint a tanulmány korábbi leckéi rámutattak, az új szövetségben az Úr a szívünkbe helyezi törvényét (Jer 31:31-33). Ám nemcsak a törvény kerül oda, hanem ahogyan a mai igénk rámutat: Krisztus is, ami nagyon is érthető, a Krisztus és a törvény közötti szoros kapcsolat miatt. Tehát Krisztus törvényével a szívünkben és mivel Krisztus is ott lakozik (az eredetiben itt szereplő görög ige azt is jelenti, hogy „letelepszik”), elértünk a következő nagyszerű szövetségi áldáshoz, ami az új szív.

Miért van szükségünk új szívre? Milyen változás látszik azon, aki Istentől új szívet kap?

Olvassuk el újból a mai bibliaverset! Figyeljük meg, Pál kiemeli a szeretet elemét, azt, hogy meg kell gyökerezni, alapozódnunk benne. Ezek a szavak arra utalnak, hogy a szeretet alapja stabilitást, szilárdságot és állandóságot biztosít. A hitünknek nincs jelentősége, ha nem az Isten és emberek iránti szeretetben gyökerezik (Mt 22:37-39; 1Korinthus 13. fejezet). A szeretet nem légtüres térben alakul ki. Ellenkezőleg! Azért tapasztaljuk, mert Isten irántunk való szeretetének (minden ismeretet felülhaladó szeretetének) felvillanását megláttuk Jézus által. Ebből következően megváltozik az életünk, a szívünk, új emberré leszünk, új gondolatokkal, új vágyakkal és új célokkal. Isten irántunk tanúsított szeretete változtatja meg a szívünket, Ő ültet belénk szeretetet mások iránt. Valószínűleg legalább részben erre gondolt Pál, amikor arról írt, hogy beteljük *„az Istennek egész teljességéig.”*

Olvassuk el 1Jn 4:16 versét! Hogyan kapcsolódik ez ahhoz, amit Pál írt Ef 3:17-19 szakaszában?

Nézzük át újra a ma vizsgált ígéretet! Mit tehetünk annak érdekében, hogy az ezekben foglalt ígéretek teljesedjenek az életünkben? Van, amin változtatnunk kellene, ami talán gátolja, hogy a tapasztalatunk növekedjen *„az Istennek egész teljességéig”*? Írjunk egy listát arról, hogy mi mindenre kellene változtatnunk az életünkben!

ÚJ SZÖVETSÉG ÉS ÖRÖK ÉLET

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él, és mindenki, aki él, és hisz énbennem, soha meg nem hal” (Jn 11:25-26, ÚRK).

Az örök életnek két dimenziója van: a *jelen* dimenziója a bővelkedő élet tapasztalatát hozza a hívőnek már most (Jn 10:10), amibe beletartozik az a sok ígéret, amelyek a mostani életünkre vonatkoznak.

A *jövő* dimenziója természetesen az örök élet – a testi feltámadás ígérete (Jn 5:28-29; 6:39). Ez az esemény ugyan majd csak a jövőben történik meg, de ez az, ami minden másnak értelmet ad, minden keresztyén reménységünk koronája.

Térjünk vissza a mai alapigénkhez! Mit mond itt Jézus? Hol találhatjuk meg az örök életet? Hogyan értsük azt, hogy aki él és hisz benne, az nem hal meg, még ha meg is hal (lásd Jel 2:11; 20:6, 14; 21:8)?

Természetesen mind meghalunk, de Jézus szerint a benne hívők számára ez a halál csak olyan, mint az alvás, átmeneti megszakítás, aminek véget vet a feltámadás. Krisztus visszatérésekor a Krisztusban meghaltak halhatatlanságban támadnak fel, az Úr élő követői pedig egy szempillantás alatt halhatatlanná változnak át. A Krisztusban lévő halottak és élők is egyformán feltámadott testet kapnak. Isten népe számára akkor kezdődik a halhatatlanság. Milyen hatalmas öröm tudni, hogy utunk nem a sírban végződik, sőt nem is ér véget, mert örökké tartó, új életet kapunk!

„Krisztus egy testté lett velünk, hogy mi egy lélek lehessünk Vele. Ezen egység ereje által kell majd előjőnnünk a sírból – ez nemcsak Krisztus erejének megnyilatkozása által történik, hanem hit által az Ő élete a miénk lesz. Aki meglátja Krisztus igaz jellemét és szívébe fogadja Őt, annak örök élete van. Krisztus a Lélek által lakozik bennünk, és Isten Lelke, ha hittel befogadjuk szívünkbe, az örök élet kezdete” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 323. o.).

Hogyan élvezhetjük már most az örök élet áldásait? Vagyis, mit ad nekünk ez az ígéret a jelenben? Írjunk egy listát arról, hogy személyesen milyen áldásait látjuk az örök élet ígéretének a hétköznapijainkban! Hogyan tudjuk a legjobban átadni ezt a reménységet és ígéretet valakinek, aki nehézséggel küzd, mert talán elvesztett valakit a szerettei közül?

ÚJ SZÖVETSÉG ÉS KÜLDETÉS

„Menjete el azért, és tegyete tanítvánná minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Mindannak megtartására tanítsátok őket, amit én parancsoltam nektek. Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:19-20, ÚRK).

Az emberek világszerte küzdenek azzal, amit a dél-afrikai író, Laurens Van Der Post úgy nevezett, hogy „az értelmetlenség terhe”. Megkapják az élet ajándékát, azt azonban nem tudják, hogy mit kezdjenek vele, nem tudják, mi az ajándék célja, nem tudják, hogyan használják. Mintha valakinek egy könyvtárnyi ritka könyvet ajándékoznának, de ő nem olvasná azokat, hanem elégetné. Milyen rettenetes értékpazarlás!

Azonban nem kell ezzel a problémával küzdenie az új szövetségben élő kereszténynek. Ellenkezőleg! Aki ismeri a megfeszített, de feltámadott Megváltót (és személyes tapasztalatot szerzett vele), aki vállalta a halált minden ember bűneiért, hogy örök életük lehessen, az tudja, mi az öröm. Tekintettel Mt 28:19-20 egyértelmű felhívására, a hívő embernek van küldetése és életcélja: hogy hirdesse a világnak azt a csodálatos igazságot, amit személyesen tapasztalt Krisztus Jézusban. Micsoda kiváltság! A világ végén szinte minden eltűnik, amit most ismerünk, de az evangélium hirdetésének az örök életre kiterjedő hatása lesz. Ez az igazi küldetéstudat, életecél!

Elemezzük a mai bibliaverset! Milyen konkrét felszólításokat mond Jézus a különböző részeiben? Mi minden tartozik ezekhez? Milyen ígéretet kapunk, aminek hitet és bátorságot kell adnia nekünk ahhoz, hogy megtegyük, amit Krisztus ránk bízott?

Az új szövetség alatt élő keresztényeknek az Úr világos megbízást adott. Mindannyiunknak lehet valamilyen szerepe, legyünk bárkik, bármilyen életszakaszban, bármiféle korlátok között. Végezzük a feladatunkat? Tehetnénk még többet? Tervezzük meg a csoportunkkal, hogyan tudnánk még jobban kivenni a részünket a munkából!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „Isten népe megszabadul” c. fejezetből 543-551. o.; *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Öröm az Úrban” c. fejezet, 85-93. o.

„Isten szent Fiának nem voltak bűnei, fájdalmai, mások fájdalmait hordozta, mert az Úr mindannyiunk vétkét Órá vetette. Isteni együttérzése miatt az emberi családhoz kötötte magát, és az emberiség képviselőjeként alávetette magát annak, hogy bűnösként bánjanak vele. Beletekintett a megpróbáltatások mélységébe, amelyet bűneink nyitottak meg, és áthidalja a szakadékot, ami az embert Istentől elválasztja” (Ellen G. White: *Bible Echo and Signs of the Times*. 1892. aug. 1.).

„Jöjj, testvérem, ahogy vagy, bűnösen, beszennyezve! Tedd rá bűneid terhét Jézusra, és hit által kérd az érdemeit! Gyere most, amíg itt van a kegyelem, gyere bűnvallomással, töredelmes lélekkel, és Isten bőségesen adja bocsánatát! Ne merj még egy lehetőséget elszalasztani! Hallgass a kegyelem hangjára, ami most kérlek: kelj fel a halálból, hogy Krisztus világosságot adhasson neked! Minden mostani pillanat közvetlenül kapcsolódni látszik a végzetek valamelyikéhez a láthatatlan világban. Ezért ne hagyj, hogy a büszkeséged és a hitetlenséged miatt még tovább elutasítsd a felajánlott kegyelmet! Máskülönben végül így kesereghegsz: »Vége az aratásnak, a nyár elmúlt, de nem jutottunk üdvösségre«” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 353. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „A kozmoszhoz viszonyítva látjuk magunkat – írta Francisco José Moreno –, és tisztában vagyunk a tudatlanságunkkal, végtelen erőtlenségünkkel, éppen ebből adódik a bizonytalanságunk. Ennek a következménye, hogy félünk” (*Between Faith and Reason: Basic Fear and the Human Condition*. New York, 1977, Harper & Row Publishers, 7. o.). Vessük össze ezt Ef 3:17-19 szakaszának a héten tanulmányozott gondolatával! Milyen különbségeket találunk a kettő között?
- 2) Beszéljessünk még „*az Istennek egész teljességéig*” (Ef 3:19) való betöltekezéséről! Mit jelent ez? Hogyan tapasztalhatjuk ezt a saját életünkben?

ÖSSZEFOGLALÁS: A szövetség nem valamiféle mélyértelmű teológiai fogalom. Ez határozza meg a Krisztussal való üdvözítő kapcsolatunkat. Ez a kapcsolat pedig csodálatos áldások aratását kínálja már most és Krisztus visszatérésekor is.

A TESTTÉ LETT IGE

„És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyellel és igazsággal” (Jn 1:14).

„Mivel Jézus lejött a földre és közöttünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígélet, minden szeretetből fakadó cselekedet, a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy »velünk az Isten« (Mt 1:23).

Sátán úgy tünteti fel Isten törvényét, a szeretet törvényét, mintha az önzés törvénye volna. Azt állítja, hogy lehetetlen engedelmeskednünk a törvény előírásainak. Sátán a Teremtőt vádolja ősszüleink bukásáért s az abból származó minden nyomorúságért. Ráveszi az embereket arra, hogy Istent tekintsék a bűn, a szenvedés és a halál szerzőjének. Jézus feladata volt az, hogy ezt a csalást leleplezze. Mint közülünk való adott példát az engedelmségre. Ezért magára öltötte emberi természetünket és osztozott sorsunkban. »Mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz« (Zsid 2:17). Ha bármi olyat kellene elviselnünk, amiben Jézusnak nem volt része, akkor Sátán azt állíthatná, hogy Isten ereje nem elégséges számunkra. Ezért Jézus »megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan« (Zsid 4:15). Kiállt minden olyan próbát, amelyet minket is érhet, és maga részére nem vett igénybe olyan erőt, amelyet Isten nem kínál nekünk is ingyen. Emberként találkozott a kísértéssel, és legyőzte azt az Istentől kapott erő által. »Hogy teljesítem a te akaratomat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van« (Zsolt 40:9). Amikor széjjeljárt, hogy jót tegyen és meggyógyította mindazokat, akiket meggyötört a Sátán, világosan bemutatta az embereknek Isten törvényének jellegét és a maga szolgálatának mibenlétét. Élete tanúsítja, hogy mi is engedelmeskedhetünk Isten törvényének.

Ember volta az emberi család közösségébe vonta Krisztust, isteni lény pedig Isten trónjához kapcsolta. Mint ember Fia, példát adott az engedelmségre; mint Isten Fia, erőt ad, hogy engedelmeskedni tudjunk” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 15-16. o.).